

UNG MANS FÄRD MOT NATT

HÅKAN NESSER

Ung mans färd mot natt

Roman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Inledande anmärkning

Staden Kymlinge finns fortfarande inte på kartan. Där-
emot finns såväl Luleå, som Kalix, som Ängesbyn. Den
sistnämnda platsen är en smula förvanskad i boken,
författaren ber om ursäkt för detta. Många av männi-
skorna och händelserna som beskrivs är fiktiva, men
skulle nog kunna förekomma även i den så kallade
verkligheten. Detta om detta.

Med tanke på hur många liv det faktiskt finns bör man
nog inte ägna sitt eget alltför stor uppmärksamhet.

Werner Klimke

I.

MAJ 2022

I

Det var en afton i slutet av maj.

Det orättfärdiga kriget i Ukraina hade hållit på i just jämnt tre månader, men i Västra Götalandsregionen i det malträterade konungariket Sverige rådde fred och behaglig försommarvärme. Vid pass klockan kvart över nio bestämde sig idrottsläraren och före detta mångkamparen Allan Fremling för att beställa hem en pizza. Dessa tre företeelser, kriget, vädret och pizzan, hade fränsett sammanfallet i tid ingenting med varandra att göra. Naturligtvis inte.

Fremlings val av leverantör föll på Ristorante Orientale på Östra Järnvägsgatan i Kymlinge. Själva pizzavalet på nummer åtta: strimlad oxfilé, saltorkade tomater och bearnaisesås. Ingen sallad men en burk cola, tack. Leverans snarast.

En halvtimme?

Okej.

Det hörde inte till vanligheterna att Allan Fremling åt pizza. Eller drack cola. Verkligen inte, om det fanns någonting han värnade lite extra om i livet så var det kosten. Den skulle vara näringsrik och välkomponerad. Gynnsam för tarmfloran: mycket grönsaker, kött på sin höjd en gång i veckan, fisk två, men inte vilket kött och vilken fisk som

helst. Balans mellan proteiner och kolhydrater, måttligt med alkohol, aldrig öl, aldrig starksprit, kanske ett par glas vin tillsammans med Rebecca någon fredags- eller lördagskväll. Inte mer än så.

Rebecca Nilzon var hans särbo sedan ett drygt år tillbaka, hon drev en hälsokostaffär i centrala Kymlinge tillsammans med en väninna och hade säkert inte ätit en pizza på tjugo år. I varje fall inte hemkörd från Ristorante Orientale eller någon annan inrättning av den kalibern.

Det var heller inte Fremlings avsikt att förtälja om sin sena middag denna majkväll, varken om degen eller om drycken, inte för någon och i synnerhet inte för sin mycket medvetna fästmö. Men det var som det var, han satt med de här förbannade betygen som skulle vara inskrivna senast klockan tolv under morgondagen och han var hungrig som en varg som just vaknat upp efter vinterdvalan.

Om nu vargar ägnar sig åt någon dvala under den kalla årstiden, högst oklart men skitsamma vilket. Hungern måste åtgärdas, han hade slarvat med inköpen, och det ingen kände till mådde ingen illa av.

Att just den beställda pizzan skulle spela en ganska framträdande roll i nyhetsflödet under de kommande dagarna hade han ingen aning om. Vilket ändå var av mindre betydelse, eftersom han så dags skulle vara oåtkomlig för alla former av kritik. Från vem det vara mände; möjligen blev hans eftermäle lite naggat i kanten, men man kan inte få allt här i världen.

Fremling hade just fyllt kortlek, det vill säga femtiotvå. Rebecca var tio år yngre, hade aldrig fött barn och hade en kropp som kunde ha suttit på en tjugofemåring. Om han inte tolkade alla tecken fel stod de i begrepp att flytta ihop

till hösten. Kanske till och med gifta sig. Med sina strama och sunda livsföringar var de som gjorda för varandra, det kunde vem som helst se, och i bägges visioner om framtiden fanns på högprioriterad plats idén om ett eget hus. Med utrymme för en gedigen träningslokal, i källarplanet eller på vilket plan som helst. Kraftprov av olika slag fanns också med i de halvt uttalade planerna: maror, triathlon-tävlingar, bergsklättring, långlopp på skidor, med mera liknande. *Mens sana in corpore sano* hade varit Fremlings pappas valspråk, också han mångkampare på sin tid. En sund själ i en sund kropp.

I alla händelser var det dags för Fremling att lämna Kvarnbo. Det hette Pittlösa i folkmun och han hade bott där i mer än tre år, ända sedan uppbrottet från sin förra sambo, Claudine, som gått och blivit gravid med en skidlärare från Östersund. Svinpälsar bägge två, men det hade blivit något fel på ungen, sjuklig och sen i utvecklingen och allt möjligt. Fremling var inte helt oinformerad även om han inte brydde sig. För så går det och så hade det gått. Det såta paret bodde kvar i Örebro, där Fremling också bott innan han sökte och fick tjänsten på Kvarnboskolan i utkanten av Kymlinge.

Idrott och matematik, nästan bara idrott. Hård men rättvis. Han visste att han inte var särskilt omtyckt, men han hade disciplin. Ingen sketen tonåring skulle komma och sätta sig upp mot Allan Fremling. Bättre att vara respekterad än populär, han hade lärt sig en del under sin utbildning till fältjägare, bland annat detta. *Hård som en bra kuk, men inte rädd för att slappna av* hade det stått på plutonens specialtillverkade kaffemuggar i härdat stål, och det var en sanning så god som någon.

Men just den här majkvällen, varm och löftesrik, var det betygen som var på tapeten. Inte så att Fremling tyckte illa om betyg, men de skulle vara rättvisa och de krävde tid och eftertanke. Han hade sex klasser i idrott, en i matematik, vilket innebar nästan tvåhundra elever, och de skulle få vad de förtjänade. Kanske något mindre än de förtjänade, men under inga förhållanden mer. Man ville inte komma i en situation där man behövde sänka en tidigare termins betyg för att man råkat överskatta någon. Gällde förstås bara sjuorna och åttorna, angående niornas avgångsbetyg kunde man kosta på sig en viss, nota bene *en viss*, frikostighet.

Klockan nio var fyra klasser klara. Tre kvar. Hungern och sockerbristen rev som sorkar i magen.

Han gick på toaletten och pissade. Funderade en stund, sedan klickade han upp Orientale på nätet. Tittade igenom sortimentet och ringde. Nöden har ingen lag.

Det dröjde inte mer än tjugo minuter innan det knackade på dörren. Fremling letade fram hundrafemtio kronor, enligt invandraren han beställt av var det enklast med konstanter. Cash is king, och det sista lilla kungadömet hette uppenbarligen Pizzaland.

Han öppnade dörren, hann förvånas över att personen som stod därute inte höll i någon platt kartong. Han höll något helt annat i sina framsträckta händer och hans ansikte var täckt av något som såg ut som en rånarluva. Som *var* en rånarluva, noga taget.

Möjligen hann Fremling också förvånas över att det som riktades mot honom var en kraftig pistol, som trots sin storlek bara gav ifrån sig ett par små *paff*, innan smärtan i idrottslärarens breda bringa slog ut som ett skrik av kött.

Han fick upp händerna halvvägs innan ett tredje *paff* blev det sista han hörde i detta livet, och när han föll snett bakåt och dunkade huvudet i skostället av gjutjärn, som haft sin ändamålsenliga plats i hallen ända sedan han flyttade in i lägenheten, var han om inte redan död så ändå säkert obekymrad över såväl dunket som den ostillade hungern och de ännu oskrivna betygen.

Allt har sin tid och inget varar för evigt.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080443-5
Copyright © Håkan Nesser 2024
OMSLAG Ilse-Mari Berglin
TRYCK Scandbook, EU 2024